

מכתב שנשלח מאחד המתפללים לחברי בית הכנסת והגבאים...

יש דברים בבית הכנסת שאנחנו פשוט רגילים שהם קורים, מגיעים בראש השנה – יש מקום, מגיעים ביום כיפור – יש כיסא, מגיעים לסוכות – יש סוכה, שמחת בית השואבה? יש מוזיקה, כיבוד, אווירה ושמחה, שמחת תורה? הכול עומד, הכול מוכן, יש קידוש, יש שתייה, יש מה לאכול, יש סדר בתוך הבלגן – ואיכשהו, בסוף, אפילו כולם יודעים פחות או יותר מתי מתפללים, וכשמשוהו עובד כל כך טוב, יש לו חיסרון אחד גדול: הוא נראה קל, אז עכשיו, אחרי שנגמרו חגי תשרי, כשהכיסאות חוזרים למקום, הסוכה יורדת, הקוגל האחרון כבר זיכרוננו לברכה ואנחנו חוזרים לשגרה – הגיע הזמן לעצור לרגע ולהסתכל על מה שבאמת היה פה.

כי מבחינתנו, חודש תשרי מתחיל בערך במכירת המקומות בערב ראש השנה. ומבחינתכם? הגבאים!! כנראה כשאנחנו עוד מתלבטים איפה לנסוע בבין הזמנים, עוד לפני שמישהו קונה מקום, צריך בכלל להבין כמה מקומות יש, וכמה מקומות יכולים להיות, וכמה מקומות אפשר להכניס אם מזיזים פה, מצופפים שם, מסובבים את ההוא ומבקשים מהשני להכניס קצת את הבטן.

ואז מגיעה עזרת הנשים: ושם, ככל הנראה, חוקי הפיזיקה הרגילים מפסיקים לעבוד, לוקחים שטח קטן שמיועד ל X-מקומות, ובאמצעות אמונה, יצירתיות וכמה לילות בלי שינה – יוצאים ממנו עם כמעט פי שניים, כן ליד הדלת או רחוק מהדלת.

ואז מתחילה מכירת המקומות: מאות מקומות, מאות שמות, מאות בקשות, זה רוצה נץ, זה רוצה מרכזי, זה רוצה ליד פלוני, זה רוצה דווקא לא ליד אלמוני, אחד רוצה קרוב לחזן, קרוב לפתח, ליד המזגן – אבל לא שהמזגן ינשוב עליו. שיהיה אור – אבל לא מתחת למנורה. שיהיה נוח לצאת – אבל שלא יעברו לידו, ואם אפשר גם שהכיסא יהיה מספר 37, כי שם הוא ישב לפני שלוש שנים והייתה לו תפילה טובה, ובתוך הפאזל הזה צריך לשבץ מאות אנשים, משפחות, ילדים, אורחים ונשים – ולהצליח במשימה הבלתי אפשרית: שכולם יהיו מרוצים, והדבר המדהים הוא שבסוף, איכשהו – הם באמת מרוצים.

אבל המקומות הם רק חתיכה אחת בפאזל, כי מישהו צריך לדאוג שבית הכנסת יהיה מסודר ומוכן, ומישהו צריך להזמין שתייה, ומיץ ענבים, וחטיפים, ואלפי פריטים שנכנסים לפקעלאך, ומישהו צריך לקנות אותם, להביא אותם, לספור אותם, להכין אותם ולוודא שבסוף באמת יהיו פקעלאך ולא ערימה של במבה ליד שקית צלופן.

מישהו צריך למנות בעלי תפילה וחזנים, לסדר מניינים, לשבת על לוחות הזמנים, להחליט מתי מתחילים, מתי מסיימים, (יזכור משוער)... מתי המזגן נדלק ומתי הוא נכבה – ואז לגלות שיש בבית הכנסת שתי קבוצות: אלה שקופאים ואלה שבטוחים שהם נמצאים בסאונה. ושתייהן צודקות, צריך לעמוד שוב ושוב במכירת העליות, להחזיק את הציבור, לזכור מי קנה מה, מי הוסיף, מי סימן, מי רק הרים את היד כדי להגיד שלום – ולנסות לא למכור לו בטעות מפטיר יונה, עוד טלפון, עוד בעל מקצוע, עוד החלטה, עוד "רק צריך לסגור את הפינה הזאת" – כשכולנו כבר יודעים שאין דבר כזה "רק לסגור פינה" בבית כנסת.

ואז מגיע חג סוכות: וצריך לבנות סוכה, וכל הבחורים נמצאים, ומכירת ערבות.

ושמחת בית השואבה: אירוע שמבחינת הציבור פשוט מתחיל בשעה היעודה, אבל מישהו התחיל אותו הרבה קודם, צריך לחשוב, להזמין, לתאם, לסחוב, לסדר, להכין, לבדוק, לפתור את מה שלא הסתדר, ולדאוג שברגע האמת הכול ייראה כאילו פשוט לחצו על כפתור: "הפעל"

ואז שמחת תורה: עוד תפילות. עוד הקפות. עוד כיבודים. עוד עליות. עוד קידושים. עשרות סירי קוגל. כמויות רוגעלך שאמורות להספיק כנראה לעיר בינונית. מאות בקבוקי שתייה. והכול צריך להגיע בזמן, לעמוד במקום, להיות מסודר, להספיק לכולם – ושאף אחד לא ירגיש לרגע את כל הלוגיסטיקה שמאחורי הקלעים.

וזה אולי הסיפור כולו, "אנחנו" רואים את התמונה – "אתם" מרכיבים את הפאזל.

אנחנו רואים בית כנסת מוכן, אתם רואים פאזל של 100,000 חלקים, אנחנו רואים כיסא במקום, אתם זוכרים את שלושת הטלפונים, שתי ההודעות וההזזה שנדרשה כדי שהוא יעמוד שם, אנחנו רואים קידוש, אתם רואים

הזמנה, כמויות, תקציב, הובלה, סירים, שתיה, סידור וניקיון, אנחנו רואים חג, אתם רואים חודש של עבודה, וזה רק מה שאנחנו כן רואים, כי מאחורי כל אלה יש את השעות שאף אחד לא רואה, השעות בבית הכנסת כשהוא ריק, הטלפונים, ההודעות, הישיבות, הוויכוחים הקטנים, ההחלטות, הקיצוצים, הבעיות שצצות משום מקום, הפתרונות שצריך להמציא להן תוך כדי תנועה, לילות וימים של מחשבה ועבודה.

והמחיר האמיתי של כל זה הוא בכלל לא רק הזמן, הוא מאיפה הזמן הזה נלקח, הימים שלפני ראש השנה, יום כיפור וסוכות הם לא בדיוק ימים שבהם בבית אומרים: "משעמם פה, אולי תלך לכמה שעות לבית הכנסת"? אלו הימים שבהם גם בבית צריך אתכם הכי הרבה, ההכנות לחג. הילדים. הקניות. הסוכה. הסידורים. הלחץ, בדיוק שם, מתוך הזמן המשפחתי היקר והעמוס ביותר, אתם נותנים שעות על גבי שעות בשביל הבית של כולנו.

ולכן התודה הזאת היא לא רק לכם. היא גם למשפחות שלכם, למי שאפשרו את כל השעות האלה, למי שנשארו בבית כשהיה צריך "רק לקפוץ רגע לבית הכנסת" – וה"רגע" פתח לעצמו הגדרה חדשה לחלוטין, למי שיודעות שכשהבעל גבאי, לפעמים כל הקהילה מקבלת חלק קטן ממנו הביתה.

יש תפקידים שמקבלים עליהם כבוד, ויש תפקידים שמקבלים בהם בעיקר כובד, אתם בחרתם באפשרויות השנייה: המסירות, האחריות, הראש הגדול והנכונות לקחת על עצמכם שוב ושוב עוד ועוד, הן משהו שאי אפשר לפספס, רואים שאתם לא באתם "לסמן V" – אתם רוצים שיהיה טוב. באמת טוב, שכל אחד ימצא את המקום שלו, שכל פרט יהיה מסודר, שהקהילה תרגיש שיש לה בית.

אבל מעבר לכל המשימות, יש כאן משהו גדול יותר, בית כנסת הוא לא קירות, ארון קודש וכיסאות, בית כנסת הוא בית ובית לא נוצר לבד, משהו צריך לדאוג לו, משהו צריך לחשוב עליו, משהו צריך לראות מה חסר עוד לפני שמבקשים, משהו צריך להיות מוכן לקבל טענות כשמשוהו קטן לא מסתדר – ולהמשיך להשקיע כאילו הרגע קיבל מחיאות כפיים, ובתשרי הזה, שוב, נתתם לכולנו להרגיש שיש לנו בית, בית חי, בית שמת, בית מסודר, בית שיש בו מקום לכל אחד, בית שאפשר להתפלל בו, לשמוח בו, לשבת יחד בקידוש, לדקוד בו בשמחת תורה ולהרגיש חלק מקהילה.

אז אחרי כל העליות שנמכרו, כל המקומות שסודרו, כל המזגנים שתוזמנו, כל הערבות, הפקעלאך, הקוגלים, הרוגעלך, הבקבוקים, המניינים, הסוכה, השיפוצים וההקפות, נשארה לנו עוד חובה אחת קטנה מחודש תשרי: לשלם חוב של הכרת הטוב, לא "יישר כוח" במסדרון, לא טפיחה על השכם בדרך החוצה, אלא לומר לכם באמת:

ראינו, אולי לא ראינו כל שעה, אולי לא ידענו על כל טלפון, אולי אפילו לא שמנו לב לכמה מהדברים – וזו כנראה ההוכחה הטובה ביותר שעשיתם אותם מצוין, אבל ראינו את התוצאה, ועכשיו אנחנו גם מבינים קצת יותר מה עומד מאחוריה.

תודה, על הזמן, על הראש, על הלב, על הסבלנות, על האחריות, על הכאב לב, על השעות שאף אחד לא ראה, על הבית שוויתר בשביל הבית של כולנו, ועל חודש תשרי שלם, שמבחינתנו פשוט "עבר" חלק, כי אתם עבדתם בשבילו הרבה מאוד לפני זה.

יהי רצון שכל ההשקעה הזאת תעמוד לכם ולבני ביתכם לזכות, שתראו ברכה בעמלכם, נחת בביתכם, שפע ברכה והצלחה בכל מעשה ידיכם.

ושבשנה הבאה הכול כבר יהיה הרבה יותר פשוט.
סתם, צחקתי! אנחנו הרי מכירים אתכם.

**עד שנה הבאה כבר תמצאו עוד שלושה פרויקטים חדשים לעשות.
וזה עוד לפני שהזכרנו את ההקצאה ואת הבנייה שמתקרבת בעז"ה...**

בהערכה עצומה, בהכרת הטוב אמיתית, ובשם ציבור שלם שנהנה מהתוצאה
תודה רבה.